

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָרָה

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָרָה", "זֵהָרָה חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָרָה"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ח' - חלק א'

קונטרס 211

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

תְּקוּנָא שְׁבִיעָא. פְּסִיק שְׁעָרָא, וְאַתְחִזּוּ תְּרִין תְּפוּחִין
בְּתַקְרוּבָתָא דְּבוּסְמָא, שְׁפִירוּ וַיֵּאן לְמַחֲזִי.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי
הַיַּעַר וְגו'. מַה תְּפוּחַ זֶה כָּלִיל בְּתֵלַת גּוּוּנִי, כַּד
קִדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא, תְּרִין תְּפוּחִין כָּלִיל שִׁיתָא גּוּוּנִי,
וְתְּרִין תְּפוּחִין אֱלִין, דְּאֵינּוּן תְּקוּנָא שְׁבִיעָא, אֵינּוּן
כָּלְלָא דְּכָל שִׁיתָא תְּקוּנִין דְּאֵמִינָא. וּבְגִינֵיהוֹן אַתְקִיִּים
(מִשְׁלֵי טו) בְּאוּר פְּנֵי מְלֶךְ חַיִּים.

וְתֵאנָא, מַהֲנִי תְּפוּחִין נְפִקִין חַיִּין לְעֵלְמָא, וּמְחִזְזִין
חִידוּ לְזַעִיר אַפִּין. כְּתִיב (בְּמִדְבָר ו) יָאֵר יְיָ פְּנֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ. וְכְתִיב (מִשְׁלֵי טו) בְּאוּר פְּנֵי מְלֶךְ חַיִּים. בְּאוּר פְּנֵי

ספר נפלאות הזוהר

על בן התעוררו להתחזק בלמוד הזוהר הקדוש כמו שכתוב (תהלים קיט) "עַתָּה לְעֲשׂוֹת לַה' הַפְּרוּ תוֹרַתְךָ", (ובאורו: כְּשֶׁהֵעָרַב רַב מְפִירִים אֶת הַתּוֹרָה מוּטָל עֲלֵינוּ לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲשׂוֹת עֵת וְזִמָּן לְכַבֵּד הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, וְלִיחָדָא קב"ה וְשְׂכִינָתֵיהָ), מִשּׁוֹם שֶׁזֶהוּ זְמַן הַגָּאוּלָּה, וְכִדְרִיעַ כָּל הַגָּאוּלָּה תְּלוּיָהּ בְּלִימוד הַזוהר הַקְּדוּשׁ, וְכִמוֹ שֶׁאֲמָרוּ בְּזוהר הַקְּדוּשׁ (זוה"ק ח"ב מ:):
עַל דּוֹרוֹ: "זְכוּ וְדַרְבָּא דָּא יִקְיָם עֲלֵמָא עַד דְּיִתֵּי מְלָפָא מְשִׁיחָא" וְכִדְרִיעַ שְׂבִיכּוֹת לִימוד
הַזוהר הַקְּדוּשׁ וְהַאֲדָרוֹת יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמִים וְעוֹד לֹא יִצְטָרְכוּ לְנִסְיוֹן. כִּמ"ש
בְּזוהר הַקְּדוּשׁ וּבַתְּקוּנִים.

ובתקון ו' איתא: "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסוין מהאי חיבורא דילך פד יתגלי
לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה וקראת דרור בארץ וגו'". ובפרשת נשא
אמר רעיא מהימנא "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי".

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מִלְדָּה אֱלִין אֵינוּן תְּרִין תְּפִוּחִין דְּתַקְרוּבְתָא דְבוּסְמָא
דְאֲמִינָא. יָאֵר יי פָּנִיו אֱלִיה, פָּנִים דְלִבְר, דְכַד נְהִרִין
מִתְבְּרָה עֲלֵמָא.

וְתֵאנָא, כָּל זְמַן דְהֵינִי בּוֹצִינִי דְלִבְר נְהִירִין, כָּל עֲלֵמָא
מִתְבְּרָה, וְלֹא אֲשִׁתְּכַח רוּגְזָא בְעֲלֵמָא. וּמָה
אִי הֵינִי דְלִבְר כַּד. תְּרִין תְּפִוּחִין דְנְהִירִין תְּדִירָא, דְחֲדָאן
תְּדִירָא עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.

תְּנִינָא, כַּד אֲתַגְלִיין תְּרִין תְּפִוּחִין אֱלִין, אֲתַחֲזִי זְעִיר
אֲפִין בְּחֲדוּתָא. וְכָל אֵינוּן בּוֹצִינִין דְלִתְתָא,
בְּחֲדוּתָא. וְכָל אֵינוּן דְלִתְתָא, נְהִירִין, וְכָל עֲלֵמִין חֲדָאן,

ספר נפלאות הזוהר

וְגַם יְדוּעַ מַה שֶּׁכָּתַב מֵהֶרַח"ו בְּשֵׁם הָאֲרִיז"ל (עֵינִי בְּשַׁעַר רוּחַ הַקּוֹדֵשׁ יֵא:) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:
"גַּם אָמַר לִי הֶרַב אֲבָרְהָם הַלְוִי יצ"ו, שְׁאָמַר לוֹ מוֹרֵי ז"ל עֲצָה לְעַנְּנָן הַהִשְׁגָּה וְהִיא
זו: שְׁלֹא יִשְׁיַח שִׁיחָה בְטִלְהָ, וְשִׁיקוּם בְּחֲצֵי הַלִּילָה וְיִכְבֶּה עַל חֶסְרוֹן הַיְדִיעָה, וְשִׁלְמוּד
בְּזוּהַר דְרָף בְּקִיאוֹת בְּלִבְד בְּלִי שְׁיַעֲמִיק בְּעִיּוֹן אֲרַבְעִים אוֹ חֲמִשִּׁים עֲלִים, בְּכָל יוֹם
שִׁיקְרָא בְּסֵפֶר הַזּוּהַר פְּעָמִים רַבִּים" עַכ"ל ז"ל.

וְעַל כֵּן נִהְגוּ יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשִׁים לְקַרְא אֶת הָאֲדָרוֹת הַקְּדוּשׁוֹת בְּיָמִים הַקְּדוּשִׁים
בְּיָמֵי שְׁנָה, הֵן בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה, כְּפִי שְׁנֵהְגוּ רַבִּים וְשְׁלָמִים לְקַרְא סֵפֶר הַתְּהִלִּים וְהָאֲדָרוֹת,
וְכָתַב הַכֹּהֵן הַחַיִּים (סִימָן תַּקְפ"ג, לח) שְׁבִיּוּם א' דְרֵאשׁ הַשְּׁנָה קוֹרְאִים "אֲדָרָא רַבָּא" וְכִיּוֹם
ב' "אֲדָרָא זוּטָא". וְהֵן בְּחַג הַשְּׁבִיעוֹת זְמַן מִתְּנִי תוֹרַתְנוּ, שְׁקוֹרְאִים ה' "אֲדָרָא רַבָּא"
וְכַנְזֹכֶר מִנְהֵג זֶה בְּפָרִי עֵץ חַיִּים לְרַבְּנוּ הָאֲרִיז"ל שְׁנֵהְגוּ הַחֲבָרִים לְלַמּוּד "אֲדָרָא רַבָּא",
וּבְהוֹשַׁעְנָא רַבָּא נִהְגוּ לְקַרְא "אֲדָרָא זוּטָא".

דָּבָר אַחֵר, חֲגוּר תְּרַבֵּף עַל יָרֵךְ גְּבוּר. מֵאֵן
 דְּנַפִּיק בְּאַרְחָא, יִתְקַן גְּרַמְיָה בְּצִלוֹתָא
 דְּמֵאַרְיָה, וַיִּזְדַּרְזוּ בְּהַאי צֶדֶק, תֵּרַב עֲלָאָה,
 בְּצִלוֹתָא וּבְעוֹתִין עַד לָא יְפוּק לְאַרְחָא.
 פְּדַכְתִּיב, (תהלים פה) צֶדֶק לְפָנָיו יִהְיֶה וַיִּשֶׁם
 לְדַרְךָ פְּעַמְיוֹ.

דָּבָר אַחֵר חֲגוּר תְּרַבֵּף עַל יָרֵךְ
 גְּבוּר - מִי שִׁיּוּצָא לְדַרְךָ, יִתְקַן
 עֲצָמוּ בַתְּפִלָּה שֶׁל רַבּוּנּוֹ וַיִּזְדַּרְזוּ
 בְּצֶדֶק הַזֶּה, תֵּרַב עֲלִיּוֹנָה, בַּתְּפִלָּה
 וּבִקְשׁוֹת עַד שֶׁלֹּא יֵצֵא לְדַרְךָ,
 פְּכַתוּב (תהלים פה) צֶדֶק לְפָנָיו יִהְיֶה וַיִּשֶׁם
 וַיִּשֶׁם לְדַרְךָ פְּעַמְיוֹ.

בֵּא רָאָה, זְבוּלוֹן תְּמִיד יֵצֵא
 לְדַרְכִּים וּלְשִׁבְלִים וְעֵרֵף קְרֻבוֹת,
 וְהוֹדְדוּ בַחֲרֵב הַעֲלִיּוֹנָה הַזֹּאת
 בַּתְּפִלָּה וּבִקְשׁוֹת עַד שֶׁלֹּא יֵצֵא
 לְדַרְךָ, וְאִזּוֹ נִצַּח אֶת הַעַמִּים
 וְהַתְּגַבֵּר עֲלֵיהֶם. וְאִם תֹּאמֶר,
 יְהוּדָה הִרִי נִתְקַן לְזֶה לְעֵרֵף
 קְרֻבוֹת וְתִקְוִינִים בַּחֲרֵב הַזֹּאת, לְמָה
 זְבוּלוֹן?

אֲלָא. בֵּא רָאָה, שְׁנַיִם עֶשֶׂר
 הַשְּׂבִטִים הִלְלוּ, כֻּלָּם תְּקוּן שֶׁל
 הַמַּלְכָּה הִם. שְׁנַיִ תְּקוּיִנִים שֶׁל
 נְקֻבוֹת אָמַר שְׁלֵמָה בְּשִׁיר
 הַשִּׁירִים, אֶחָד לְרוּעֵה הַעֲלִיּוֹן -
 יוֹבֵל, וְאֶחָד לְכֹלָה, - שְׁנַת
 הַשְּׂמִיטָה. תְּקוּן אֶחָד לְמַעְלָה,
 וְתְקוּן אֶחָד לְמַטָּה. גַּם מַעֲשֵׂה
 בְּרֵאשִׁית הוּא כֶּף, בְּשִׁנֵי
 הַמְּקוּמוֹת הִלְלוּ. מַעֲשֵׂה אֶחָד
 לְמַעְלָה, וּמַעֲשֵׂה אֶחָד לְמַטָּה,
 וְלִכְּן נִפְתַּח הַתּוֹרָה בְּבִ', מַעֲשֵׂה
 שְׁלֵמָטָה כַּמַּעֲשֵׂה שְׁלֵמָטָה. זֶה
 עוֹשֶׂה עוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, וְזֶה עוֹשֶׂה
 עוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. כְּמוֹ זֶה.

שְׁנַיִ תְּקוּיִנִים שֶׁל נְקֻבוֹת אָמַר
 שְׁלֵמָה, אֶחָד לְמַעְלָה וְאֶחָד
 לְמַטָּה. אֶחָד לְמַעְלָה - בַּתְּקוּן
 עֲלִיּוֹן שֶׁל הַשֶּׁם הַקְּדוֹשׁ. אֶחָד
 לְמַטָּה - בַּתְּקוּן תַּחְתּוֹן כְּמוֹ
 שְׁלֵמָטָה.

בֵּא רָאָה, אֲשֶׁרֵי חִלְקוּ שֶׁל יַעֲקֹב
 הַקְּדוֹשׁ שְׂזֻכָּה לְזֶה. וְהִרִי נִתְבָּאָר,
 מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם לֹא נִמְצְאָה
 מִטָּה שְׁלֵמָה כְּמוֹ מִסְתּוֹ שֶׁל
 יַעֲקֹב, וּבִשְׁעָה שֶׁרָצָה לְהִסְתַּלַּק
 מִן הָעוֹלָם, אִזּוֹ הָיָה שְׁלֵם בְּכָל
 צְדָדָיו. אַבְרָהָם מִימִינוֹ, יִצְחָק

הָא חֲזִי, זְבוּלוֹן נָפִיק תְּדִירָא לְשִׁבְלִין
 וְאַרְחִין, וְאַגַּח קְרֻבִין, וְאַזְדַּרְזוּ בְּהַאי
 חֲרֵב עֲלָאָה, בְּצִלוֹתָא וּבְעוֹתִין, עַד לָא נָפִיק
 בְּאַרְחָא, וּכְדִין נִצַּח עַמִּין, וְאַתְתַּקַּף עֲלֵיהוּ.
 וְאִי תִימָא יְהוּדָה, הָא אַתְתַּקַּן בְּהַאי, לְאַגְחָא
 קְרֻבִין, וְתִקְוִינִין, בְּהַאי חֲרֵב, אַמְאִי זְבוּלוֹן.

אֲלָא. תָּא חֲזִי, הַנִּי תְרִיסַר שְׂבִטִין, כֻּלְהוֹ
 תְּקוּנָא דְּמִטְרוּנִיתָא הוּוּ. תְּרִין תְּקוּיִנִין
 דְּנוּקְבֵי אָמַר שְׁלֵמָה בְּשִׁיר הַשִּׁירִים, חַד
 לְרַעֲיָא עֲלָאָה יוֹבְלָא, וְחַד לְכֹלָה, שְׁנַת
 הַשְּׂמִיטָה. חַד תְּקוּנָא לְעֵילָא, וְחַד תְּקוּנָא
 לְתַתָּא. עוּבְדָא דְּבְרָאשִׁית, הִכִּי הוּא נְמִי, בְּהַנִּי
 תְּרִי אַתְרִי, חַד עוּבְדָא לְעֵילָא, וְחַד עוּבְדָא
 לְתַתָּא, וְעַל דָּא פְתִיחָא דְּאוּרִייתָא בְּבִ'.
 עוּבְדָא דְּלְתַתָּא, כְּגוּוֹנָא דְּלְעֵילָא, דָּא עֲבַד
 עֲלֵמָא עֲלָאָה, וְדָא עֲבַד עֲלֵמָא תַתָּאָה. כְּגוּוֹנָא
 דָּא.

תְּרִין תְּקוּיִנִין דְּנוּקְבֵי קָאָמַר שְׁלֵמָה, חַד
 לְעֵילָא, וְחַד לְתַתָּא. חַד לְעֵילָא,
 בְּתִקְוִנָא עֲלָאָה דְּשִׂמָּא קְדִישָׁא. חַד לְתַתָּא,
 בְּתִקְוִנָא תַתָּאָה כְּגוּוֹנָא דְּלְעֵילָא.

תָּא חֲזִי, זְכָאָה חוּלְקִיָה דִּיעַקֵּב קְדִישָׁא,
 דְּזָכָה לְהַאי. וְהָא אַתְמָר, מִיּוּמָא
 דְּאַתְבְּרִי עֲלֵמָא, לָא אֲשַׁתְּכַח עֲרִסָא שְׁלִימָתָא
 כְּעֲרִסִיָה דִּיעַקֵּב. וּבִשְׂעָתָא דְּבַעָא לְאַסְתַּלְקָא
 מִעֲלֵמָא, כְּדִין הָוָה שְׁלִים, בְּכָל סְטְרוּי.
 אַבְרָהָם מִימִינֵיהּ, יִצְחָק מִשְׂמָאלֵיהּ, הוּא

משמאלו, הוא באמצע, שכינה
לפניו. כיון שראה יעקב את זה,
קרא לבניו ואמר להם האספּו,
כדי שימצא תקון שלמעלה
ושלמטה.

בא ראה את סוד הדבר. שני
תקונים נמצאו שם, אחד עליון
ואחד תחתון, שיהיה הכל שלם
כראוי. תקון עליון, תקון נסתר
ונגלה, שחרי תקון של היובל
הוא, אותו שאמר שלמה בשיר
השירים, כמו שאמרנו, הראש
הנסתר שלא התגלה כאן ולא
יפה לגלותו. הדרועות והגוף
התגלו, והם ידועים. שוקים
נסתרו ולא התגלו. מה הטעם?
משום שנבואה לא שורה פי אם
בארץ הקדושה, ותקון זה נסתר
ונגלה.

תקון אחר למטה - תקון הפלה
שאמר שלמה בשיר השירים,
זהו תקון שהתגלה יותר, ותקון
זה בשנים עשר שבטים, שהם
תחתיה, ותקון הגוף שלה.

פתח רבי אבא ואמר, (מלכים-א ז)
ויעש את הים מוצק וגו'. וכתוב
עמד על שני עשר בקר שלשה
פנים צפונה ושלשה פנים ימה
ושלשה פנים נגבה וגו'. והים
עליהם מלמעלה וגו'. וכתוב
ואת הבקר שנים עשר תחת הים
(וגו'). עמד על שני עשר בקר, כן
הוא ודאי, שהים הזה מתקן
בשנים עשר בשני עולמות,
בשנים עשר למעלה מרכבות
ממנות למעלה בשנים עשר,
למטה שנים עשר שבטים. כיון
שראה יעקב את התקון העליון
וראה שכינה עומדת מולו, רצה
להשלים תקוניה. קרא לשנים
עשר בניו, ואמר להם האספּו,
התקינו עצמכם להשלים את
האמונה.

בא ראה, שנים עשר שבטים

באמצעיתא, שכינתא קמיה. כיון דחמא
יעקב האי, קרא לבנוי, ואמר לון האספּו,
בגין דישתפח תקונא דלעילא ותתא.

הא חזי, רזא דמלה, תרין תקונין אשתפחו
תמן, חד עלאה, וחד תתאה, למהוי
כלא שלים פדקא יאות. תקונא עלאה, תקונא
סתים וגלגא, דהא תקונא דיובלא איהו,
ההוא דאמר שלמה בשיר השירים
פדקאמרן, רישא סתים הוה דלא אתגלגיא
הכא, ולא יאות לאתגלגיא. דרועין וגופא
אתגלגין, והא ידיעין. שוקין סתימו ולא
אתגלגין. מאי טעמא, בגין דנבואה לא שריא
אלא בארעא קדישא. ותקונא דא סתים
וגלגיא.

תקונא אחרא תתאה, תקונא דכלה דקאמר
שלמה בשיר השירים, האי תקונא
דאתגלגיא יתיר, ותקונא דא בתריסר שבטין
(ד רמא ע"א) דאינון תחותה, ותקונא דגופא
דילה.

פתח רבי אבא ואמר, (מלכים א ז)
ויעש את הים מוצק וגו'. וכתוב
עמד על שני עשר בקר שלשה
פונים צפונה ושלשה פונים ימה
ושלשה פונים נגבה וגו'. והים
עליהם מלמעלה וגו'. וכתוב
ואת הבקר שנים עשר תחת הים
(וגו'). עומד על שני עשר בקר, הכי
הוא ודאי, דדא ים מתקנא בתריסר בתרין
עלמין, בתריסר לעילא רתיכין ממנן. לעילא
בתריסר, לתתא תריסר שבטין. כיון דחמא
יעקב תקונא עלאה, וחמא שכינתא קאים
לקבליה, בעא לאשלמא תקונהא, קרא
לבנוהי תריסר, ואמר לון האספּו. אתקינו
גרמייכו לאשלמא מהימנותא.

הא חזי, תריסר שבטין, בארבע דגלין,

בְּאַרְבַּעַה סְטָרִין, שְׁלֹשָׁה פּוֹנִים צְפוֹנָה וּשְׁלֹשָׁה פּוֹנִים יָמָה, וּשְׁלֹשָׁה פּוֹנִים נֶגְבָה, וּשְׁלֹשָׁה פּוֹנִים מְזֻרְחָה, וְהֵימָּן עָלֵיהֶם. וְכִף הוּא וְדָא, שְׁלֹשָׁה שְׁבָטִים לְכָל צַד, לְאַרְבַּעַה רִיחֹת הָעוֹלָם, וּשְׁלֹשָׁה שְׁבָטִים לְזֵרוּעַ יְמִין, וּשְׁלֹשָׁה שְׁבָטִים לְזֵרוּעַ שְׂמָאל, וּשְׁלֹשָׁה שְׁבָטִים לְיָרֵךְ יְמִין, וּשְׁלֹשָׁה שְׁבָטִים לְיָרֵךְ שְׂמָאל, וְגוֹף הַשְּׂכִינָה עָלֵיהֶם. זֶהוּ שְׁכֻתוֹב וְהֵימָּן עָלֵיהֶם.

מָה הַטַּעַם שְׁלֹשָׁה שְׁבָטִים לְזֵרוּעַ וּשְׁלֹשָׁה שְׁבָטִים לְיָרֵךְ וְכֵן לְכָל? אֵלָּא סוּד הַדְּבָר - שְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים הֵם בְּזֵרוּעַ יְמִין, וּשְׁלֹשָׁה בְּשְׂמָאל, וּשְׁלֹשָׁה בְּיָרֵךְ יְמִין, וּשְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים בְּיָרֵךְ שְׂמָאל. נִמְצְאוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר קְשָׁרִים לְאַרְבַּעַה צְדָדִים, וְהַגּוֹף עָלֵיהֶם. נִמְצְאוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר עִם הַגּוֹף כְּמוֹ שְׁלֹמְעֵלָה. מִנֵּין לָנוּ? שְׁכֻתוֹב (בראשית מט) כָּל אֵלֶּה שְׁבָטֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עֶשֶׂר, וְזֹאת, מִשּׁוּם שְׂבָה הַשְּׁתֵלֶם הַחֲשׁוּבֹן, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר וְהֵימָּן עָלֵיהֶם מְלֻמְעֵלָה.

שְׁבָעָה עֵינֵי ה' (זכריה ד) - הֵם שְׁבָעָה עֵינֵי הַעֲדָה, שְׁבָעִים סְנֵהֲדָרִין. שְׁעוֹרֹתֶיהָ, כְּמוֹ שְׁכֻתוֹב (במדבר ב) כָּל הַפְּקוּדִים לְמַחְנֵה הַהוֹדָה מֵאֵת אֶלְף וְגו'. כָּל הַפְּקוּדִים לְמַחְנֵה רְאוּבֵן, וְכֵן לְכָלֶם.

וְאֵם תֵּאמַר, בְּמִצְרַיִם בְּהַסְתַּלְקוֹת יַעֲקֹב מִהָעוֹלָם, שְׁנִמְצָאָה שְׁלֹמֹת בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, כָּל זֶה אֵיפֶה הוּא? וְדָא שְׁבָעִים נְפֻשׁוֹת הֵי, וְכָל אוֹתָם שְׁהוֹלִידוּ בְּשָׁבַע עֶשְׂרֵה שְׁנַיִם שְׁאִין לָהֶם חֲשׁוּבֹן, כְּכֻתוּב (שמות א) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצְמוּ בְּמֵאד מְאֹד, וְכֻתוּב (תהלים מ) עֲצְמוּ מִשְׁעֲרוֹת רֹאשֵׁי. זַפְּאָה חוֹלְקִיָּה דִיעֲקֹב שְׁלִימָא, דְּהוּא אֲשֵׁתֵלִים לְעִילָא וְתַתָּא.

בְּאַרְבַּעַה סְטָרִין, שְׁלֹשָׁה פּוֹנִים צְפוֹנָה וּשְׁלֹשָׁה פּוֹנִים יָמָה וּשְׁלֹשָׁה פּוֹנִים נֶגְבָה וּשְׁלֹשָׁה פּוֹנִים מְזֻרְחָה וְהֵימָּן עָלֵיהֶם. וְהֵכִי הוּא וְדָא, תְּלַת שְׁבָטִין לְכָל סְטָר לְאַרְבַּע רִיחֵי עֲלֻמָּא, וְתַלַת שְׁבָטִין לְדְרוּעָא דִימִינָא, וְתַלַת שְׁבָטִין לְדְרוּעָא דְשְׂמָאלָא, וְתַלַת שְׁבָטִין, לְיָרְכָא יְמִינָא, וְתַלַת שְׁבָטִין לְיָרְכָא שְׂמָאלָא, וְגוֹפָא דְשְׂכִינְתָא עָלֵיהּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, וְהֵימָּן עָלֵיהֶם.

מָאֵי טַעְמָא תְּלַת שְׁבָטִין לְדְרוּעָא, וְתַלַת שְׁבָטִין לְיָרְכָא, וְכֵן לְכָלָא. אֵלָּא רְזָא דְמַלְהָ, תְּלַת קְשָׁרִין אֵינוֹן בְּדְרוּעָא יְמִינָא, וְתַלַת בְּשְׂמָאלָא, וְתַלַת בְּיָרְכָא יְמִינָא, וְתַלַת קְשָׁרִין בְּיָרְכָא שְׂמָאלָא, אֲשֵׁתַכְחוּ תְּרִיסַר קְשָׁרִין לְאַרְבַּע סְטָרִין, וְגוֹפָא עָלֵיהּ. אֲשֵׁתַכְחוּ תְּרִיסַר עִם גּוֹפָא כְּגוֹנוֹנָא דְלְעִילָא. מִנָּא לָז, דְכְּתִיב, כָּל אֵלֶּה שְׁבָטֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עֶשֶׂר. וְזֹאת, בְּגִין דְבָה אֲשֵׁתֵלִים חוּשְׁבָנָא, כְּמָה דְאֲתַמַּר וְהֵימָּן עָלֵיהֶם מְלֻמְעֵלָה.

שְׁבָעָה עֵינֵי ה', (זכריה ד) אֵינוֹן שְׁבָעָה עֵינֵי הַעֲדָה. שְׁבָעִין סְנֵהֲדָרִין. שְׁעֲרֵהָ, כְּמָה דְכְּתִיב, (במדבר כ) כָּל הַפְּקוּדִים לְמַחְנֵה יְהוּדָה מֵאֵת אֶלְף וְגו'. כָּל הַפְּקוּדִים לְמַחְנֵה רְאוּבֵן, וְכֵן לְכָלֶהוּ.

וְאֵי תִימָא, בְּמִצְרַיִם בְּסִלְקוֹ דִיעֲקֹב מִעֲלֻמָּא, דְאֲשֵׁתַפַּח שְׁלִימוֹ בְּהֵיאָ שְׁעָתָא, פּוֹלִי הָאֵי אֵן הוּא. וְדָא שְׁבָעִין נְפֻשֵׁין הוּו, וְכָל אֵינוֹן דְאוֹלִידוּ בְּשָׁבַע עֶשְׂרֵה שְׁנִין, דְלִית לָוִן חוּשְׁבָנָא. כְּמָה דְכְּתִיב (שמות א) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצְמוּ בְּמֵאד מְאֹד. וְכְּתִיב, (תהלים מ) עֲצְמוּ מִשְׁעֲרוֹת רֹאשֵׁי. זַפְּאָה חוֹלְקִיָּה דִיעֲקֹב שְׁלִימָא, דְּהוּא אֲשֵׁתֵלִים לְעִילָא וְתַתָּא.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזֶר, וַדַּאי הָכִי הוּא, אֲבָל בְּתַקוּנָא עֲלָאָה דְיִוְבָלָא, הֵיךְ אֲשַׁתְּפַח פּוּלֵי הָאִי. אָמַר לֵיהּ, אַרְיָא, בִּינּוּן דְסַדְרֵי רַגְלוּי לְמִיעָאֵל בְּכַרְמָא, מָאן אִיהוּ דְעִיִּיל בְּהַדְיָה.

פְּתַח רַבִּי אֱלֶעָזֶר וְאָמַר, (איוב כג) וְהוּא בְּאֶחָד וּמִי יִשְׁיבֵנוּ וְנַפְשׁוֹ וְנִעְשׂוֹ. אִיבָּהּ הָאִי תַקוּנָא עֲלָאָה, הוּא כְלָא חַד, לֹא הָוִי בֵּיהּ פִּירוּדָא כְּהָאִי תַמְאָה, דְהָא כְּתִיב, (בראשית ב) וּמִשֶׁם יִפְרֹד וְהָיָה לְאַרְבַּעַה רְאשִׁים. וְאַף עַל גַּב דְּאִית בֵּיהּ פִּירוּדָא, כַּד יִסְתַּכְלוּן מַלְי, כְּלָא סְלֵקָא לְחַד.

אֲבָרְ הָאִי תַקוּנָא עֲלָאָה דְיִוְבָלָא, קְיִימָא עַל תְּרִיסֵר, כְּהָאִי תַמְאָה. וְאַף עַל גַּב דְּאִיהוּ חַד, הָאִי חַד אֲשָׁלִים לְכָל סְטֵר, בְּהָאִי סְטֵר, וּבְהָאִי סְטֵר. אֵינּוּן שִׁית סְטֵרִין עֲלֵאִין תְּרִיסֵר הוּוּ. דְכָל חַד אוּזִיף לְחַבְרִיָּה, וְאִתְּפָלִיל מְנִיָּה, וְאֲשַׁתְּפַחוּ תְּרִיסֵר, וְגוּפָא, וְכְלָא קְיִימָא עַל תְּרִיסֵר. מָאן גּוּפָא, דָּא יַעֲקֹב, וְהָא אֲתַמֵּר, אֲלֵא רִישָׁא וְגוּפָא בְּחַד קְיִימִי.

תּוּ תְּרִיסֵר, תְּלַת קְשָׁרִין דְּדְרוּעָא יְמִינָא חֲסִ"ד חֲסָדִים. תְּלַת קְשָׁרִין דְּדְרוּעָא שְׂמָאלָא גְבוּרָ"ה גְבוּרוֹת. תְּלַת קְשָׁרִין בִּירְכָא יְמִינָא, נְצ"ח נְצָחִים. תְּלַת קְשָׁרִין בִּירְכָא שְׂמָאלָא, הוּ"ד וְהוֹדוֹת. הָא תְּרִיסֵר. וְגוּפָא קְיִימָא עֲלֵיהּ הָא תְּלִיסֵר. תּוּ, בְּתַלְיִסֵר מְכִילָן אוּרְיִיתָא אֲתַפְרֵשׁ, וְכְלָא חַד, מְעִילָא לְתַתָּא בְּיַחוּדָא, עַד הֵהוּא אֲתַר דְקְיִימָא עַל פִּירוּדָא.

שְׁבַעָה עֵינִין עֲלֵאִין, אֵלִין דְכְּתִיב, (זכריה ד) עֵינֵי ה' הִמָּה מְשׁוּטְטִים דְכוּרִין, דְּהָא אֲתַר דְּדְכוּרָא אִיהוּ. הָכָא (דברי הימים ב טז) עֵינֵי ה' מְשׁוּטְטוֹת, בְּתַקוּנֵי שְׂכִינְתָא לְתַתָּא, אֲתַר דְנוּקְבָא (והר חדש ל"ג ק"מא). שְׁבַעָה עֵינִין

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזֶר, וַדַּאי כִּף הוּא, אֲבָל בְּתַקוּנַת הַעֲלִיּוֹן שֶׁל הַיּוֹבֵל אֵיךְ נִמְצָא כָּל זֶה? אָמַר לוֹ, אַרְיָה, בִּינּוּן שְׁסָר רַגְלֵיו לְהַכְנִס לְפָרֶס, מִיְהוּ שְׁיַכְנִס עִמּוֹ?

פְּתַח רַבִּי אֱלֶעָזֶר וְאָמַר, (איוב כג) וְהוּא בְּאֶחָד וּמִי יִשְׁיבֵנוּ וְנַפְשׁוֹ וְנִעְשׂוֹ. זֶה תַקוּנַת הַעֲלִיּוֹן הַזֶּה, הוּא הַכֹּל אֶחָד, לֹא הָיָה בּוֹ פְּרוּד פְּתַחְתוֹן הַזֶּה, שְׁהָרִי כְּתוּב (בראשית ב) וּמִשֶׁם יִפְרֹד וְהָיָה לְאַרְבַּעַה רְאשִׁים. וְאַף עַל גַּב שִׁישׁ בּוֹ פְּרוּד, כְּשִׁיחֲבוּבָנּוּ בְּדַבְרִים, הַכֹּל עוֹלָה לְאֶחָד.

אֲבָרְ תַקוּנַת הַיּוֹבֵל הַזֶּה עוֹמֵד עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר, כְּמוֹ הַתַּחְתּוֹן הַזֶּה, וְאַף עַל גַּב שֶׁהוּא אֶחָד, הָאֶחָד הַזֶּה מְשָׁלִים לְכָל צַד, בְּצַד זֶה וּבְצַד זֶה. אוֹתָם שֶׁשָּׁה צְדָדִים עֲלִיוֹנִים הֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר, שְׁכָל אֶחָד מְלוּה לְחַבְרוֹ וְנִכְלָל מִמֶּנּוּ, וְנִמְצָאוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר, וְהַגּוּף וְהַכֹּל עוֹמֵד עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר. מִי הַגּוּף? זֶה יַעֲקֹב, וְהָרִי נְתַבָּר, אֲלֵא רִאשׁ וְגוּף בְּאֶחָד עוֹמְדִים.

עוֹד שְׁנַיִם עֶשֶׂר - שְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים שֶׁל זְרוּעַ יְמִין, חֲסִ"ד חֲסָדִים. שְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים שֶׁל זְרוּעַ שְׂמָאל, גְבוּרָ"ה גְבוּרוֹת. שְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים בִּירְף יְמִין, נְצ"ח נְצָחִים. שְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים בִּירְף שְׂמָאל, הוּ"ד וְהוֹדוֹת - הָרִי שְׁנַיִם עֶשֶׂר. וְהַגּוּף עוֹמֵד עֲלֵיהֶם - הָרִי שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר, עוֹד, בְּשֹׁלֵשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה מְתַפְרֶשֶׁת, וְהַכֹּל אֶחָד, מְלַמְעֵלָה לְמַטָּה בְּיַחוּד, עַד אוֹתוֹ מְקוּם שְׁעוֹמֵד עַל פְּרוּד.

שְׁבַעָה עֵינִים עֲלִיוֹנִים, אֵלֵּה שְׁכַתּוּב (זכריה ד) עֵינֵי ה' הִמָּה מְשׁוּטְטִים, זְכָרִים, שְׁהָרִי זֶהוּ מְקוּם שֶׁל זָכָר הוּא. כָּאֵן עֵינֵי ה' מְשׁוּטְטוֹת, בְּתַקוּנַת הַשְּׂכִינָה לְמַטָּה, מְקוּם שֶׁל הַנְּקֻבָּה (ועומדת). שְׁבַע עֵינִים עֲלִיוֹנוֹת פְּנֵגֵד זֶה

שכתוב לך ה' הגדלה והגבורה וגו'. מקום זה משלים לכל צד.

עוד השער, כפתוב (תהלים ק) מי ימלא גבורות ה'. זהו שכתוב (שם

מ) עצמו משערות ראשי. וכתוב (איכה א) חסדי ה' פי לא תמנו וגו'.

ותקונים אלו התעלו (מקום) למקום אחר. ואף על גב שפאן נאמר

יותר, ועלה במשקל עליון ותחתון, ושלמה המלך אמרם

והצטרבנו לפרשם. אשרי חלקם של הצדיקים יותר, שידועים דרך

הקדוש ברוך הוא, וכאן הפל התגלה לידעי מדות.

אמר רבי יהודה, זבולן ויששכר תנאי עשו. אחד יושב ועוסק

בתורה, ואחד יוצא ועושה מסחר, ותמוך ביששכר, שכתוב (משלי א)

ותמכיה מאשר. והיה פורש לימים לעשות מסחר, וחלקו כף

היה, שהרי הים היה ירשתו. ולכן קורא לו ירך. דרך הירך לצאת

ולהכנס. זהו שכתוב (דברים א) שמח זבולן בצאתך ויששכר

באהליך. לחוף ימים ישכן - באותם יורדי הים לעשות מסחר.

לחוף ימים - אף על גב שים אחד היה בירשתו, בשני ימים הוא שורה.

רבי יוסי אמר, כל שאר הימים היו מתפשטם סחורה בים שלו.

והוא לחוף אגית, מקום ששם נמצאות כל האגיות לעשות סחורה. וירכתו, אמר רבי חזקיה,

ירכתו מגיעה עד גבול צידון, ותחום שלו נפרד עד אותו מקום, וסחורה של כל בעלי הסחורה סובבים, ושבים בסחורתם לאותו מקום.

רבי אחא אמר, כתוב (ויקרא ב) ולא סחרתא, סחרין ומייבין בסחורתיהו ליהוא אתר.

רבי אחא אמר, פתיב, (ויקרא ב) ולא תשפית מלח ברית אלהיה מעל

עלאין, לקביל הא דכתיב, (דברי הימים א כט) לך ה' (דף רמא ע"ב) הגדולה והגבורה וגו'. האי אתר, אשלים לכל סטר.

תו שערא, כמה דכתיב, (תהלים ק) מי ימלא גבורות ה'.

הדא הוא דכתיב, (תהלים מ) עצמו משערות ראשי. וכתוב, (איכה א) חסדי ה' פי לא תמנו וגו'.

ותקונין אלין אסתלקו (מאתר) לאתר אחרא. ואף על גב דהכא אתמר טפי, ואסתליק במתקלא עלאה ותתאה,

ושלמה מלפא אמרן, ואצטרבנא לפרשא לון. ופאה חולקהון דצדיקנא יתיר, דידעין ארחא דקדשא ברוך הוא, והכא פלא

אתגלייא לידעי מדין. אמר רבי יהודה, זבולן ויששכר תנאי עבדו, חד יתיב ולעי באורייתא, וחד

נפיק ועביד פרקמטיא, ותמיה ליששכר, דכתיב, (משלי א) ותומכיה מאושר. והיה פריש

בימי למעבד פרקמטיא, וחולקיה הכי הוה, דהא ימא הוה אחסנתיה. ובגיני כף קרי ליה

ירך. דרביה דירך לנפקא ולמיצל, הדא הוא דכתיב, (דברים א) שמח זבולן בצאתך

ויששכר באהליך. לחוף ימים ישכון, באינון פרישי ימים, למעבד פרקמטיא.

לחוף ימים, אף על גב דחד ימא הוה ליה באחסנתיה, בתרין ימין שרייא.

רבי יוסי אמר, כל שאר ימין הוה מהדרן קרפולין בימא דיליה. והוא לחוף אגית, אתר דכל ארבין משתפחין למעבד

סחורתא. וירכתו, אמר רבי חזקיה ירכתיה דיליה מטי על ספר צידון, ותחומא פריש

לההוא אתר, ופרקמטיא דכל מארי סחורתא, סחרין ומייבין בסחורתיהו ליהוא אתר.

רבי אחא אמר, פתיב, (ויקרא ב) ולא תשפית מלח ברית אלהיה מעל

עלאין, לקביל הא דכתיב, (דברי הימים א כט) לך ה' (דף רמא ע"ב) הגדולה והגבורה וגו'. האי אתר, אשלים לכל סטר.

תו שערא, כמה דכתיב, (תהלים ק) מי ימלא גבורות ה'.

הדא הוא דכתיב, (תהלים מ) עצמו משערות ראשי. וכתוב, (איכה א) חסדי ה' פי לא תמנו וגו'.

ותקונין אלין אסתלקו (מאתר) לאתר אחרא. ואף על גב דהכא אתמר טפי, ואסתליק במתקלא עלאה ותתאה,

ושלמה מלפא אמרן, ואצטרבנא לפרשא לון. ופאה חולקהון דצדיקנא יתיר, דידעין ארחא דקדשא ברוך הוא, והכא פלא

אתגלייא לידעי מדין. אמר רבי יהודה, זבולן ויששכר תנאי עבדו, חד יתיב ולעי באורייתא, וחד

נפיק ועביד פרקמטיא, ותמיה ליששכר, דכתיב, (משלי א) ותומכיה מאושר. והיה פריש

בימי למעבד פרקמטיא, וחולקיה הכי הוה, דהא ימא הוה אחסנתיה. ובגיני כף קרי ליה

ירך. דרביה דירך לנפקא ולמיצל, הדא הוא דכתיב, (דברים א) שמח זבולן בצאתך

ויששכר באהליך. לחוף ימים ישכון, באינון פרישי ימים, למעבד פרקמטיא.

לחוף ימים, אף על גב דחד ימא הוה ליה באחסנתיה, בתרין ימין שרייא.

רבי יוסי אמר, כל שאר ימין הוה מהדרן קרפולין בימא דיליה. והוא לחוף אגית, אתר דכל ארבין משתפחין למעבד

מנחתך על כל קרבנה תקריב מלח, וכי אמאי מלח. אלא בגין דאיהו ממרק ומבשם מרירא לאטעמא, ואי לאו הוי (בגין) מלחא, לא זכיל עלמא למסבל מרירא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה כו) פי באשר משפטיך לארץ צדק למדו יושבי תבל. וכתיב, (תהלים פט) צדק ומשפט מכון פסאך.

ומלח איהו ברית דעלמא קיימא ביה. דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי. בגין כך, אקרי ברית אלהיך, ואקרי ים המלח, וימא אקרי על שמיה.

רבי חייא אמר, כתיב, (תהלים יא) פי צדיק ה' צדקות אהב, דא מלחא בנימא (במניא). ומאן דפריש לון, גרים לגרמיה מיתה. בגין כך כתיב, לא תשבית מלח, דהא דא בלא דא לא אזלא.

אמר רבי אחא, ים חד הוא, ואקרי (שמות מח) ימים. אלא אתר אית בנימא דאיהו מיין צלילון, ואתר דאית ביה מיין מתיקון, ואתר דאית ביה מיין מרירון, בגין כך ימים קרינן, ועל דא לחוף ימים. אמר רבי אבא, כל שבטא ושבטא, וכל חד וחד קשרא חד, מאינון קשרין דמתחברין בגופא.

רבי אבא הוה יתיב ליליא חד וקם למלעי באורייתא. עד דהוה יתיב, אתא רבי יוסי, ובטש אפתחא. אמר, סיפטא בטופסרא קפטלאי שכיחי.

יתבו ולעו באורייתא. אדהכי קם בריה דאושפיזא ויתיב קמיהו, אמר לון מאי דכתיב, (יהושע ב) והחיייתם את אבי ואת אמי וגו'. וכתיב ונתתם לי אות אמת. מאי קא בעאת מנייהו. אמר רבי אבא יאות

תשבית מלח ברית אלהיך מעל מנחתך על כל קרבנה תקריב מלח. וכי למה מלח? אלא משום שהוא ממרק ומבשם את המר לתת לו טעם, ואם לא היה [משום] מלח, לא יכול העולם לסבל את המר. זהו שכתוב (ישעיה כו) פי באשר משפטיך לארץ צדק למדו יושבי תבל. וכתוב (תהלים פט) צדק ומשפט מכון פסאך.

ומלח היא ברית שהעולם עומד בו, שכתוב (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי. ולכן נקרא ברית אלהיך, ונקרא ים המלח, והים נקרא על שמו.

רבי חייא אמר, כתוב (תהלים יא) פי צדיק ה' צדקות אהב, זה המלח בים [במים], ומי שמפרידם גורם לעצמו מיתה, לכן כתוב לא תשבית מלח, שהרי זה לא הולך בלי זה.

אמר רבי אחא, ים אחד הוא, ונקרא ימים. אלא יש מקום בים שהוא מים צלולים, ויש מקום שבו מים מתוקים, ויש מקום בו מים מרים, ולכן קוראים ימים, ועל זה לחוף ימים. אמר רבי אבא, כל שבט ושבט וכל אחד ואחד קשר אחד מאותם קשרים שמתחברים בגוף.

רבי אבא היה יושב לילה אחד, וקם לעסק בתורה. עד שהיה יושב, בא רבי יוסי והכה בפתח. אמר, בתבת השרים מצויים תכשיטים.

ישבו ועסקו בתורה. בין כך קם בן המארח וישב לפניהם. אמר להם, מה שכתוב (יהושע ב) והחיייתם את אבי ואת אמי וגו', וכתוב ונתתם לי אות אמת, מה רצתה מהם? אמר רבי אבא, יפה שאלת, אבל אם שמעת דבר -

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המחשבות הנודות בעשר הדורות

ספר
אור
הזוהר
החדש

בו יבואר גדול החיוב הנודע והלמד
הזוהר הקדוש והתיקונים הכבדת האמת שחיבר
הגאון האדוק רבי שמעון בר יוחאי זצ"ל
שם נלה חרות נפלאה אשר פורחו ופוזרו הקדושים ביה ונחלם קיום
ועל זה התגלה אורו וזרעו את העם באמת

מוזר דא יסקן בן נחלא בדימו •

קרי הקדוש בן שמא נחמ - כי לא תש-בה ספר דקרי

שנת רבי' שמעון בן יוחאי (נפ"ח תש"ח) תש"ט
הוצאת תורת עם תש"ט ירושלים
הדפוס מנחם אבן עשה"ל לוד - ערוך בית ששון תש"ט א

המחשבות הנודות בעשר הדורות

קונטרס
אור הזוהר
זקנים
עם
נערים

גדול החיוב על כל אחד אשר נקרא בשם "ישראל"
ללמוד וללמד בספר הזוהר הקדוש
זקנים עם נערים, חכמים עם גדולים, עשיר ואביון, נאנים עם הגדולים,
חכמים עם העשירים ואנן קדושים, מקטן שחיה לחינוך
וזהו נעורים מכל צדדים יקרים, ויבין לכל חושבות

תורתו סגן לנו, היא מאירת עינינו
היא ימליץ מלב בעדנו, אדיננו בך יוחאי

קרי הקדוש בן שמא נחמ - כי לא תש-בה ספר דקרי

ז' שנת אב ונא היחלה של רבי' שמעון האדוק זצ"ל
שנת רבי' שמעון בן יוחאי (נפ"ח תש"ח) תש"ט
קרי' בית ששון תש"ט א

המחשבות הנודות בעשר הדורות

קונטרס
אור הזוהר
אמירת הזוהר
בהלקתה
חוב ופועל אמירת
ספר הזוהר והתיקונים
אפילו בלי
הבנת מלה

כללים יסודיים ותיקונים בגדול החיוב על כל אחד ואחד
אשר נקרא בשם "ישראל"
לעסוק באמירת ספרי הזוהר הקדוש והתיקונים
בכל יום ויום, ואפילו בנה פגמים ביום, אפילו בשאין מבינים מלה,
ובכפף ילדים קטנים ואנן קדושים נמנן שחיה לחינוך

מוזר דא יסקן בן נחלא בדימו •

קרי הקדוש בן שמא נחמ - כי לא תש-בה ספר דקרי

שנת רבי' שמעון בן יוחאי (נפ"ח תש"ח) תש"ט
הוצאת תורת עם תש"ט ירושלים
הדפוס מנחם אבן עשה"ל לוד - ערוך בית ששון תש"ט א

המחשבות הנודות בעשר הדורות

ספר
קרא לשמוש
ונורה
אור
הזוהר

אנא לאחי' ליל חמשת עשרת תש"ח תש"ט (בני אור)
של המאור הנודע למחשבות חיים

מוזר דא יסקן בן נחלא •

קרי הקדוש בן שמא נחמ - כי לא תש-בה ספר דקרי

החייב קרי' יסודי' אור זרוע (תש"ח) • שנים זרות חשש ונא חשבו
[תש"ח] אור לוד [תש"ח] פקדון את החינוך לאור דבר
וקרי הגאון לאורו אורו למאור מלוא (תש"ח) •
ביל לימד ספר הזוהר (אור נר) • א' אמר' למוקד את תורתו (אין) נחמ ונחמ
נחמ ונחמ לימוד ללמד ספר הזוהר והתיקונים
ועל ידי לימוד וחינוך חובבי ספרים עם נאנים ותיקים
זקנים בן ישראל אורו בפרסומם
אורו חיה על פני נאני - ונחמ מלה יהי מנחה לאור
שנת רבי' שמעון בן יוחאי (נפ"ח תש"ח) תש"ט
הוצאת תורת עם תש"ט ירושלים
קדושים תש"ט - ערוך בית ששון תש"ט א